



Arrest

nr. 340 144 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2025.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Voor wat de tijdigheid van zijn beroep betreft, verwijst verzoeker naar de uiteenzetting hierover in zijn verzoekschrift. Verweerders brief waarmee de bestreden beslissing hem werd verzonden is weliswaar gedateerd op 23 mei 2025 maar heeft hem pas effectief bereikt op 18 juni 2025, zodat het op 23 juni 2025 ingediende beroep moet worden geacht tijdig te zijn ingediend. Ondergeschikt wijst verzoeker er in dit verband op dat hij in België een beschermingsverzoek heeft ingediend op 19 februari 2024 en zijn dossier op 12 maart 2024 werd overgemaakt aan verweerder, die de bestreden beslissing evenwel pas heeft genomen op 23 mei 2025 en dus de beslissingstermijn waaraan hij was gebonden ruim heeft overschreden. Om die reden meent verzoeker dat in zijn hoofd geen verkorte beroepstermijn kan gelden; dit zou immers een schending uitmaken van zijn rechten van verdediging en van de artikelen 6 en 13 van het EVRM. Wanneer men uitgaat van de normale beroepstermijn van 30 dagen vanaf de betekening van de bestreden beslissing door verweerder op 23 mei 2025 is zijn verzoekschrift tijdig ingediend. Voor wat betreft de grond van de zaak volhardt verzoeker in wat hij heeft uiteengezet in zijn procedurestukken.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen valabele argumenten bij die een ander licht werpen op de grond in de beschikking van 26 augustus 2025 inzake de laattijdigheid van haar beroep.

5.1. De verwerende partij heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard wegens bescherming in een andere EU-lidstaat overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van diezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift tegen zulke beslissing worden ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

5.2. De verzoekende partij betoogt in wezen ter terechtzitting dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de behandelingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd waardoor zij in casu over een beroepstermijn van 30 dagen beschikt en de verkorte beroepstermijn niet geldt. Zij kan in haar redenering geenszins worden gevolgd. De Raad wijst erop dat deze termijn van vijftien werkdagen een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de verwerende partij opgelegd om in haar beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming

op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Het overschrijden van deze termijn van vijftien werkdagen heeft verder geen gevolg noch impact op de beroepstermijn die ter zake geldt (cf. RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)).

De Raad wijst erop dat artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming in bepaalde gevallen niet-ontvankelijk kan verklaren, quod in casu. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt dat het CGVS in welbepaalde gevallen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure kan behandelen, hetgeen in casu niet het geval is. De Vreemdelingenwet regelt de beroepstermijn voor voormelde verschillende situaties op een verschillende wijze, in afzonderlijke bepalingen. Immers, indien het een beroep betreft dat gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, met name wanneer het CGVS het verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure heeft behandeld (en binnen de wettelijk voorziene termijn van 15 werkdagen een beslissing neemt inzake het verzoek), dan is artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Gaat het daarentegen om een beroep gericht tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid, zoals in casu het geval is, dan is artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Hoewel beide voormelde bepalingen een beroepstermijn van 10 dagen voorzien, gaat het dus om verschillende, van elkaar te onderscheiden gevallen.

Enkel wanneer een beschermingsverzoek versneld wordt behandeld door het CGVS op grond van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet én het CGVS geen beslissing neemt binnen de 15 werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, heeft het overschrijden van de behandeltermijn wel een impact op de beroepstermijn (RvS 27 mei 2021, nr. 250.711). In artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar het tweede en derde lid van artikel 57/6/1, § 1, dat een behandeltermijn van 15 werkdagen vooropstelt. Hetzelfde kan niet worden gezegd voor artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, het artikel dat in casu van toepassing is aangezien het beroep is gericht tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Nergens wordt verwezen naar artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, de bepaling die een behandeltermijn van 15 werkdagen vooropstelt voor het CGVS.

De Raad van State heeft in deze reeds herhaaldelijk gesteld:

“Artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet voorziet dat de beroepstermijn 10 dagen bedraagt “indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de voornoemde bepalingen niet geschonden door in het bestreden arrest te stellen dat een beroepstermijn van 10 dagen geldt, ook indien de beslissing met toepassing van het voormelde artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, is genomen buiten de termijn van 15 werkdagen. Het gaat om een termijn van orde en bij een gebeurlijke overschrijding van die termijn gaat het nog steeds om een beslissing van niet-ontvankelijkheid.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan doordat artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet ook een behandelingstermijn van 15 werkdagen voorziet indien de commissaris-generaal heeft gekozen voor de versnelde procedure en doordat bij overschrijding van die termijn de gewone beroepstermijn van 30 dagen geldt in plaats van de in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn van 10 dagen. Het gaat om afzonderlijke bepalingen en het nemen van een beslissing van niet-ontvankelijkheid omdat de betrokkene reeds beschikt over internationale bescherming in een andere lidstaat kan niet worden gelijkgesteld met de keuzemogelijkheid voor de commissaris-generaal om in andere zaken toepassing te maken van een versnelde procedure.”

(cf. RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, beschikte zij aldus niet over een beroepstermijn van 30 dagen.

5.3. Volgens artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De vervalddag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “[o]nverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.”

De termijn van tien dagen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de brief met de bestreden beslissing op vrijdag 23 mei 2025 aan de postdiensten werd overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoekende partij conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats heeft gekozen. Verzoekende partij betwist dit niet en toont het tegendeel niet aan.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat de bestreden beslissing op 23 mei 2025 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de zending niet met succes zou zijn afgeleverd. Verzoekende partij toont dit ook niet aan.

5.4. De oproeping voor het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing werden per aangetekende zending verstuurd naar de door verzoekende partij gekozen woonplaats. De bestreden beslissing werd echter niet tijdig afgehaald bij het postkantoor waardoor ze werd teruggezonden naar het CGVS. De Raad herinnert eraan dat, opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op rechtsgeldige wijze geschiedt, het volstaat dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende heeft overhandigd in de brievenbus een bericht heeft achtergelaten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te menen, geschiedt de kennisgeving niet op het ogenblik dat de geadresseerde daadwerkelijk kennis neemt van de bestreden beslissing maar wel op het ogenblik dat de zending met die beslissing op de gekozen woonplaats wordt aangeboden, behoudens overmacht (RvS 10 december 2007, nr.177.725).

Uit de oplakbriefjes op de briefomslag die de bestreden beslissing bevatte, blijkt dat de aangetekende zending reeds op 28 mei 2025 door Bpost werd aangeboden op het adres van de gekozen woonplaats. Hierop kan worden gelezen: *“avis déposé le 28.05.25”*, alsook: *“retour le 11.06.25”* (AD CGVS). De oplakbriefjes op de briefomslag gelden als bevestiging door de postdiensten dat bij aanbidding van de brief een bericht van afwezigheid werd achtergelaten als bewijs van overhandiging (cf. RvS 28 mei 2021, nr. 250.716).

Ondanks het achterlaten van dit bericht werd de aangetekende zending niet afgehaald, waarna het postkantoor van Aarlen de zending heeft teruggestuurd naar de afzender, met name het CGVS. Daar werd de briefomslag op 12 juni 2025 in ontvangst genomen, met op de achterzijde het oplakbriefje *“NIET AFGEHAALD”*.

De oplakbriefjes op de briefomslag gelden als bevestiging door de postdiensten dat bij aanbidding van de brief een bericht van afwezigheid werd achtergelaten als bewijs van overhandiging (cf. RvS 28 mei 2021, nr. 250.716).

Verzoekende partij toont niet aan dat de postdiensten niet correct zouden hebben gehandeld. Hiervan ligt geen enkel bewijs voor. Verzoekende partij geeft niet de minste verklaring waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest de aangetekende zending af te halen, zodat er in haar geval geen sprake kan zijn van overmacht.

5.5. De geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan vanaf de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, zodat in casu woensdag 28 mei 2025 de eerste dag van de beroepstermijn is. De verzoekende partij toont ook hier het tegendeel niet aan. De uiterste datum voor het indienen van het verzoekschrift was bijgevolg vrijdag 6 juni 2025.

Zoals de verwerende partij ook aanvoert in haar nota met opmerkingen, is het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 25 juni 2025, bijgevolg ingediend buiten de wettelijke termijn.

Het feit dat verzoekende partij de bestreden beslissing pas op woensdag 18 juni 2025 in handen kreeg, zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt, doet geen afbreuk aan en wijzigt niets aan de vaststelling dat de kennisgeving van de bestreden beslissing op correcte en rechtsgeldige wijze conform artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet op vrijdag 23 mei 2025 geschiedde, en niet pas op 18 juni 2025 zoals verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt. Verzoekende partij lijkt verkeerdelijk de dag waarop zij de beslissing fysiek in handen kreeg (18 juni 2025) te verwarren met de dag waarop de bestreden beslissing haar werd betekend op haar gekozen woonplaats, met name 23 mei 2025.

5.6. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht werd verhinderd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar

aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het verzoekschrift bevat geen nadere informatie omtrent eventuele overmacht en ook ter terechtzitting voert verzoekende partij geen situatie van overmacht aan, zodat het bestaan hiervan niet kan blijken.

De Raad stelt dienvolgens vast dat het beroep laattijdig is.

6. Verzoekende partij toont niet aan dat er haar in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van de artikelen 6 en 13 van het EVRM.

Een schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan bovendien niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Te dezen koppelt verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM enkel aan de schending van artikel 6 van hetzelfde verdrag. In deze wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk), zodat verzoekende partij zich hier niet op kan beroepen. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of beschermd vrijheid dus niet op ontvankelijke wijze is opgeworpen, kan een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

Verder benadrukt de Raad dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijding uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklast ordentelijk te kunnen beheren. Uit de rechtspraak van voormeld rechtcollege kan niet worden afgeleid dat een beroepstermijn van in casu tien dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan de vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde met betrekking tot een beroepstermijn van tien dagen, zoals bepaald in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet, reeds als volgt: *“Een beroepstermijn van tien dagen kan niet als buitensporig kort worden aangemerkt. In dat verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekers om internationale bescherming de bijstand van een advocaat kunnen genieten vanaf het indienen van het verzoek, op grond van artikel 33 van de wet van 12 januari 2007, en dat zij de bijstand van een tolk kunnen genieten, zoals in B.62.2 is vermeld. De termijn van tien dagen is voldoende opdat het beroep met volle rechtsmacht wordt beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van de bepalingen en het beginsel die in het middel zijn aangehaald (HvJ, 9 september 2020, C-651/19, JP, punten 48 tot 66).”* (GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021, B.143.1.2).

Verzoekende partij toont niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, te meer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. Hierboven blijkt evenwel dat verzoekende partij niet aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Zij toont niet aan dat er haar in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM

7. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 26 augustus 2025 opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO